

ДА СЕ ВЛЮБИШ НА ЧЕТИРИДЕСЕТ ГОДИНИ...

Като се е навъдил напоследък един хубав свят – ум да ти зайде! Мисля си понякога, че по наше време нямаше толкова много хубави момичета. Сега, като ги гледам, всяко второ – хубаво!

Ето, и това русичкото от отсрещната кооперация – аз си го наричам “момичето в зелено”, защото се появява на балкона все в един и същ зелен пенъор – сигурно няма още двайсет години, но всичко си има – и фигурка и всичко!...

Моят кабинет е точно срещу балкона ѝ, така че, щом се появи, ни разделят някакви си петнайсетина метра. Толкова е близо, че виждам дори цвета на очите ѝ. Те са сиво-зелени, големи и гледат все още учудено за своите двайсет години.

Аз съм доста по-възрастен от нея, но не съм все пак стар – нямам още навършени четирийсет! Приятелите ми, надявам се без да ме ласкаят, казват, че изглеждам на трийсет и аз им вярвам, защото се чувствам дори по-млад. А пък като съм на четирийсет, да не би да съм изпуснал трамвая?

Ето, мисля си, такова мадамче трябва да си хвана. Русичкото беше типична представителка на новото поколение – с предизвикателна външност, с дръзко, но приятно държание; поне така ми изглеждаше, защото все още не я познавах, макар по цял ден умислен да я съзерцавах, докато четеше книгата си на балкона.

Всъщност аз не съм ерген, но не мога да кажа, че съм семеен – бракът ми излезе едно недоразумение и бях решил, въпреки че дъщеря ми бе в най-опасната възраст (беше петнайсетгодишна), да потърся щастието си отново. Бях решил да намеря едно такова живо предизвикателство за мъжете, като това отсреща.

Както отбелязах, не изглеждам стар, а и иначе мисля, че не съм зле – външността имам предвид, не нещо друго, макар че и от другото не мога да се оплача. С други думи, имах самочувствие и желание, оставаше само да ми се удаде възможност и щях да се хвърля отново в морето на живота.

Момичето в зелено изглежда учеше някъде, защото се появяваше главно през студентските ваканции. Не видях мъж да се навърта наоколо, от което заключих (не с голяма сигурност, разбира се) че не беше омъжена. Майка ѝ, една дундеста кокона (излизаше на балкона с ролки на главата) не я изпускаше от поглед, поне докато беше у дома си, което донякъде подкрепяше предположението ми.

От известно време мадамчето взе да ми се усмихва, когато я зяпах през прозореца, дори веднъж ми махна с ръка.

Един ден – беше вече началото на лятото – на вратата ми се почука (макар да пише “Не чукай за справки!”) и влезе... кой мислите? Не, не беше момичето, а майка ѝ. “Много се извинявам – казва, – дъщеря ми следва икономика и имат да пишат някакви реферати, а нещо не ѝ върви. Та си помислих, като сте счетоводител, дали не бихте могли...”

Никога не съм бил по-отзивчив към човешка молба. Постарах се да си придам колкото се може по-солиден и вдъхващ доверие вид и отвърнах, че ще отделя малко време да помогна на дъщеря ѝ, тъй като и аз самият имам дъщеря, и бабата се хвана!...

Пристига следобед момичето и ми изкриви погледа! Беше обула един ослепително бял и толкова тесен джинс, че очаквах всеки миг да изпращи и да се покаже

прелестното ѝ задниче. Всеки път, когато ставаше или сядаше на стола, сърцето ми примираше в очакване, че това ще се случи!

Това не стана, но се случи друго: малката слушаше толкова разсеяно, а аз обяснявах с толкова подрезгавял глас, та скоро стана ясно, че трябва да продължим консултациите другаде.

Като за първо се отбихме в близкото кафене, където изпихме по няколко двойни кафета и изпушихме по кутия цигари. Не мога да кажа, че беше прекрасна събеседница, но притежаваше едно твърде ценно за жените качество – умееше да слуша. (Това ми доставяше голямо удоволствие, тъй като в досегашния ми семеен живот слушателят бях аз).

Естествено, за да ни бъдат чисти сметките, още отначало споменах, че съм женен, но не за дълго – точно така казах – и мисля, че тя ме разбра. Поскрих, разбира се някоя и друга петилетка от годините си, но го направих с чиста съвест, защото, както казват, човек е на толкоз години, на колкото изглежда (и на колкото се чувства).

Не мисля, че ѝ бях несимпатичен, напротив, слушаше ме с интерес, дори с респект, когато говорехме за икономика, но тъй като скоро изоставихме тази тема, моите схващания за живота ѝ се видяха много по-интересни. От това заключавах, че бе твърде неопитна, дори, мисля, и в любовта. Когато ѝ подхвърлих, че е още първокурсничка и че хубавите неща от сега нататък ще се случват, тя отвърна отчаяно:

“Ами! Ако знаете какви скапания са момчетата ни...”

Приех това като косвен комплимент – значи за нея поне скапанияк не съм! Добих известен кураж и я погалих по ръката. Тя не я отдръпна, както правеха момичетата по наше време, напротив, погледна ме с възторг, но не успях да преценя – от удоволствие ли бе, или пък от изненада.

Някак си по-особено е това, новото поколение: няма реакциите на нашите едновременно момичета – не можеш да ги разбереш веднага. Въпреки това, когато ѝ предложих да се поразходим с колата, прие без никакво колебание:

“Страхотно! Да знаете как ми е писнала тая икономика!”

“А на мене как ми е писнала!” – отвърнах съвсем искрено и тя се засмя така чаровно, че чак ми премая.

Внезапно се почувствах на нейните години! Преградата рухна някак изведнъж и като я хванах за раменете, предложих:

“Говори ми на “ти”, моля те!”

“Добре” – съгласи се тя без никакви превземки (“Ама не мога, вие можете да ми бъдете баща...”)

Казваше се Лилия. Твърде рядко се случва името на човека така вярно да отразява външността му.

С Лилия се срещаме почти всеки ден, дори понякога и по-често – нали все пак трябваше да напишем проклетия реферат, но после се отдавахме на какви ли не забавления, та чак до среднощ.

“Майка ти не ти ли се кара, че толкоз често закъсняваш?”

“Не, тя знае, че съм се тебе!”

Колкото и да мислих, не успях да схвана смисъла на думите ѝ. Какъв бях аз за майка ѝ, че ми разрешаваше да задържам дъщеря ѝ до среднощ? Смотаняк или пък...

“Тя знае ли къде ходим?”

“Защо пък трябва да знае?” – отвърна с въпрос Лилия. Казвам ѝ, че съм била с тебе и толкоз...

“А не те ли пита какво правим толкова време заедно?”

“Че какво можем да правим?” (Обичаше да отговаря с въпроси – беше модерно.)

Наистина, какво можехме да правим? Освен че обикаляхме по дискотеките из околните курорти и плажове, нищо друго не правехме. Бях я целунал бегло на раздяла няколко пъти и това беше всичко!

А я желаех! Как я желаех тази малка изкусителна Лилия, безумно я желаех, но не смеех да посегна на това младо девствено тяло без угризения на съвестта, защото и аз в края на краищата имам съвест!

Доскоро не бях решил окончателно, но вече реших – ще се разведе и ще се ожения за нея! Ще се разведе, дори и ако не пожелае да се омъжи за мен. Съзнавах, че вече не мога да се върна при своите четиридесет години!

Четиридесет години! Спомняте ли си онази песен: колко е хубаво да се влюбиш на четиридесет години!... Мисля, че това е най-хубавата възраст, за да се влюби човек. Като си спомня какъв бях на двайсет, чак ме хваща яд, че на този бос акъл се бях влюбил...

А аз бях влюбен... Влюбен бях до полуда в тази малка Лилия, в нейната ослепителна младост, която сякаш се преливаше в мен и ме връщаше в онези години, но със сегашните желания. Не знаех дали и тя бе влюбена, но чувствах, че е щастлива, когато сме заедно. Виждах как разцъфва, как се разхубавява сякаш пред очите ми и как се натъжава, когато се разделяме. Въпреки това не смеех да ѝ призная любовта си, макар да ми се струваше, че няма смисъл – аз нито я криех, нито се срамувах от нея. Уверен бях, че тя **знаеше**.

Мисля, че любовта не трябва да се казва, нито показва, а да се доказва! Това ѝ го бях казал по време на нашите дълги разговори, когато анализирах разни житейски проблеми, включително и любовта.

Един ден стана дума за секса. Тя се усмихваше стеснително и нищо определено не казваше, въпреки моите твърде компетентни забележки, от което заключих, че опитът ѝ беше твърде беден, ако не бе дори и девствена. Не бях вече на онази възраст, когато държах на девствеността. Като млад, признавам, бях маниак на тази тема, но сега мисля, че за репутацията на една жена не следва да се съди по това. Според мене свободната от предразсъдъци и истински чувствена жена трябва да бъде свободна да води такъв сексуален живот, какъвто сама желае. Е, не да бъде курва, разбира се, макар че и по този въпрос може да се спори...

Та приказваме си ние за секса, тя се подсмихва, а аз философствам:

“Не искам криво да ме разбереш, но според мен сексът е нещо велико! – уверявам я прочувствено. – Като го опознаеш, ще се убедиш – допълвам и наблюдавам с крайчеца на окото си как ще реагира.

Никак не реагира. Нито каза, че го познава, нито обратното. Страхотно е това, новото поколение – не можеш го разбра! Казват, че още от ученички започвали, а понякога се държат като калугерки...

“Мисля – продължавам аз, – че това е голямото преживяване на човека, ако не и най-голямото! (Тя ме поглежда с известно съмнение). Имам предвид истинското чувствено преживяване, а не онзи животински нагон, който принизява човека – обяснявам поучително. – Всъщност, какво е сексът? – задълбавам аз. – Това е само

уловката, примамката за онази крайна цел – продължаването на рода. Не напразно хитрата баба Природа е сложила такава сладка стръв в капана, защото, улисани в ежедневни проблеми, кой би се сетил да продължи рода, ако не беше това прекрасно и неповторимо преживяване!”

Трябва честно да призная, тази моя беседа не беше съвсем безкористна – така много желях тази сексапилна Лилия, че вече бях решил да се отърся от угризенията си, защото нямаше вече много време – лятото свършваше и тя заминаваше отново да учи.

В края на краищата, резултатът от моята лекция беше едно вълнуващо боричкане в бунгалото на един приятел край морето, но в един момент отново ме обзе угризение и реших, че твърде много я обичам и държа на нея, за да я загубя, ако неочаквано се отдръпнеше; не знаех все още как гледаше на мене – като на приятел и колега, като брат, или, не дай Боже, като на... баща! Та тя бе само пет години по-голяма от дъщеря ми!

Скоро след това си издействах командировка до Варна, където учеше Лилия и я потърсих в института, който и аз самият бях завършил навремето.

Както си вървах по познатите от преди петнайсет години коридори, чудейки се къде да я търся, срещнах един мой съвипусник. Здравей, здрасти, как си, що си и се оказа, че бил главен асистент в института. Малко ме изненада това, като му знаех заложибите, но от друга страна ми беше ясно как стават някои работи.

“Лилия ли? Познавам я, разбира се – усмихна се той. – Каква ти е? Само да не вземеш да кажеш, че ти е сестра!”

“Дъщеря на една моя колежка” – смотолехих.

“Познаваш ли я?” – попита той с интерес.

“Бегло. Виждал съм я преди време...”

“Страхотно парче е, ще знаеш!...”

“Недей така, двайсетгодишна е...”

“Не ми разправяй глупости! Не знаеш ли какви са сега двайсетгодишните? Могат и тебе да научат на някои работи...”

“И тя ли?” – попитах с едва прикрито безразличие.

“Особено пък тя!”

“Какво искаш да кажеш?”

“Страхотна е! Има реномето на богиня в любовта...”

“Слухове” – рекох с пресъхнала уста и почувствах как неприятна хладина полази по бузите ми.

“Съвсем не са слухове! Имам лични впечатления.”

“Да не би да искаш да кажеш, че ...”

“Не обичам да се хваля – отвърна той многозначително, – но ти препоръчвам, ако имаш възможност, опознай я! Няма да съжаляваш, уверявам те!”

Вървах по познатите до болка коридори и си мисля, колко страшно е да разлюбиш на четирийсет години. Страшно е да те разлюбят, но колко по-страшно е да разлюбиш!

Навън слънцето ме блъсна и заслепен не видях ясно тя ли беше, или не, но смехът бе нейният. Вървах група студенти, момчета и момичета, смееха се и се закачаха...

И всички бяха двайсетгодишни...